

RENOVACIÓ

FULLES POPULARS DE LA JOVENTUT NACIONALISTA

N.º 1

OLOI 31 DE GENER

1918

2320

L'HORA DE LA LLIBERTAT

L'ideal de llibertat ha sigut en tots els temps el més fort i més humà dels ideals, però potser ha sigut també el de més difícil realització, perquè, per sa mateixa grandiositat, ha estat quasi sempre mal comprès.

El segle passat ens ofereix un exemple de la secular incomprensió de l'ideal de llibertat, puix a pesar que dintre dit segle es lluraren batalles gegantines en prò de la realització d'aquest ideal, per un error de comprensió la llibertat no fou ni mitjanament assolida. Es volgué donar llibertat no més a l'individu i aquest es trovà amb que malgrat totes les teories i totes les garanties que les noves Lleis li donaven no era lliure.

Avui els corrents van per un altre camí. Avui s'ha comprès que l'individu sols tindrà llibertat quan en tinguin les organitzacions naturals, quan en tinguin els agrupaments d'homes i d'interessos.

La cruenta i enorme lluita que commou avui l'Europa i amb ella el món enter, no és altra cosa que la vella lluita per la llibertat, però encaminada ara a conseguir la llibertat de les nacions i dels interessos de la civilització, únic camí per a que també la conseguixin els individus.

Espanya, per iniciativa catalana, ha emprés seriosament la lluita per sa llibertat, lluita que, per obra del seny català ajudat de circumstàncies geogràfiques favorables, no és cruenta com la d'altres parts però té el mateix caràcter, te la mateixa finalitat que la de tot el món.

L'exèrcit que ha de guanyar la nostra lluita per la llibertat és el Parlament l'elecció del qual ara és convocada. Vegi's l'importància enorme de la tasca d'aquest Parlament: reforma constitucional en el sentit de garantir l'expressió de la voluntat del poble per mitjà del normal funcionament de les Corts; l'implantació de l'autonomia de les regions dels municipis; endagament de la economia nacional; regularització de les relacions socials encaminant-les a una mes justa harmonia etc., etc.

I a nosaltres, els homes del districte d'Olot, s'ens ofereix ocasió de que la nostra veu i el nostre vot tinguin expressió fidel i valenta en aquest Parlament. ¿Seriem prou tontos o prou covarts per a desertar del lloc que, amb el nostre vot, la Pàtria ens senyala?

Perxò la Joventut Nacionalista, fidel a les paraules de son primer Manifest, en les quals advocaba perquè aquí com en tot indret de Catalunya es sentís córrer per les venes el corrent vivificador de la Pàtria, arbora avui la senyera de combat creguda que al districte d'Olot l'hi ha arribat també l'hora de sa llibertat, llibertat que no sols conseguirà amb l'alliberament de totes les terres hispàniques, sinó amb l'alliberament del jou d'un partit anacrònic i inservible que li desfigurava indegudament la fesomia.

¡Olotins, votem per l'autonomia de Catalunya, per la salvació d'Espanya i per la nostra llibertat!

LA CANDIDATURA DELS CARLINS

El senyor Llosas en sa al·locució als seus electors els digué que volia ésser el diputat de tots, com volguent dir que's presentava lliure de compromisos polítics, d'aquells compromisos que, com escrivia en la seva renúncia després de Assemblea, l'obligaren a sustreure's d'aquella gloriosa manifestació de la voluntat popular.

Doncs bé, el senyor Llosas és candidat oficial dels carlins segons es pot veure en la següent proclamació que reproduïm d'*El Norte* de Girona:

«Junta Provincial Tradicionalista: Comisión de Acción Política.—Acordada por estos organismos la presentación de candidatura tradicionalista por los distritos de Gerona y Olot, atendiendo la anánime aspiración de los elementos católicos de ambos distritos se proclama candidato por Gerona a Don Dalmacio Iglesias García y por el de Olot a Don Pedro Llosas Badía.

Católicos: Tradicionalistas: El carácter de la próxima lucha electoral es esencialmente de lucha encarnizada entre los principios de afirmación católica y los de manifiesta oposición a los mismos.

Nuestras convicciones, el juramento que por la defensa de las mismas hemos hecho ante Dios y ante la Patria, nos obligan a ponernos en pie de guerra y a trueque de hacer cuantos sacrificios sean necesarios,

a trabajar enérgica y denodadamente por el triunfo de los candidatos que encarnan los sentimientos de catolicidad y verdadero patriotismo que honradamente sostenemos y por los cuales luchamos.

Por la Junta Provincial Tradicionalista, Joaquín de Solá Morales; por la Comisión de Acción política, Don José M.ª Noguera; por la Junta de Distrito, D. José M.ª Bonmati; por la Juventud Tradicionalista, D. José M.ª Vilahur.»

I per si l'anterior document no fós prou categòric copièm textualment les següents paraules de una al·locució que ha repartit *La Comisión tradicionalista de Acción política* de Girona: *Olot y Gerona, representan en la presente ocasión entre nosotros, la vitalidad en la Causa Tradicionalista en la provincia de Gerona. Por Olot vuelve a la contienda como abanderado del ejército de los Cruzados modernos de nuestra Patria, el integuerrimo católico y correligionario insigne D. Pedro Llosas y Badía.*

Els que votin al senyor Llosas votaran un carlí que s'abstingué «de concòrrer a l'Assemblea en compliment d'un inexcusable deure de disciplina i llealtat polítics» segons ell mateix digué en la seva renúncia.

LA RELIGIÓ I LES ELECCIONS

Davant de les insistentis afirmacions que alguns fan de que determinades personalitats investides de autoritat sacerdotal treballen amb gran entusiasme i calor la candidatura carlina, la qual cosa nosaltres encara no volem creure, reproduïrem alguns fragments de la recent «Circular» del l'lustríssim Prelat Diocessà, lamentant que no disposem d'espai suficient per a publicar-la íntegrament:

«Próxima la lucha electoral para diputados a Cortes y Senadores del Reino, y teniendo en cuenta la facilidad con que en semejantes casos, impera en muchos el apasionamiento más bien que la consideración de los altos intereses de la Religión, que siempre redundan en beneficio de la Patria; y habiendo en su día la Santa Sede dado Normas a los católicos españoles para semejantes casos, a fin de que todos los verdaderos católicos las observen y tengan orientación segura que les libraré de toda responsabilidad ante Dios y ante los hombres, creemos oportuno recordar algunas de aquellas Normas, esperando que a ellas sujetarán su

proceder todos los fieles de Nuestra querida Diócesis, y que especialmente nuestro amado clero se constituirá en observante celoso de las mismas.

Las normas a que hemos hecho referencia son las siguientes:

«2.º La existencia de los partidos políticos es en sí misma lícita y honesta en cuanto sus doctrinas y sus actos no se oponen a la Religión y a la moral; pero a la Iglesia no se le debe en manera alguna identificar o confundir con alguno de ellos; ni puede pretenderse que Ella intervenga en los intereses y controversias de los partidos para favorecer a los unos con preferencia a los otros.

«3.º A nadie es lícito acusar o combatir como católicos no verdaderos o no buenos a los que por motivo legítimo y con recto fin, sin abandonar nunca la defensa de los principios de la Iglesia, quieren pertenecer o pertenecen a los partidos políticos hasta ahora existentes en España.

«7.º No se puede exigir de nadie como obligación de conciencia, la adhesión a un partido político determinado con exclusión de otros; ni pretender que esté alguien obligado a renunciar a las propias honestas convicciones políticas; ya que en el campo meramente político se pueden tener lícitamente diversas opiniones, tanto sobre el origen inmediato del poder civil, como acerca de su ejercicio y de las varias formas de gobierno.

«11.º En las elecciones todos los buenos católicos están obligados a apoyar no sólo a sus propios candidatos, cuando las circunstancias permitan presentarlos, sino también, cuando esto no sea oportuno, a todos los demás que ofrezcan garantías para el bien de la Religión y de la Patria, a fin de que salga elegido el mayor número posible de personas dignas. Cooperar con la propia conducta o con la propia abstención a la ruina del orden social, con la esperanza de que nazca

de tal catástrofe una condición de cosas mejor sería actitud reprobable que, por sus fatales efectos, se reduciría casi a traición para con la Religión y con la Patria.»

No quiere la Iglesia que sus sacerdotes tomen parte en las luchas electorales *extra gravitatem et modum*; no quiere que sostengan sus ideas políticas, sean las que fueren, *nimio ardore*; y mucho menos que se comprometa por ello la dignidad y seriedad que deben acompañar a sus actos ministeriales. Por ello, y a fin de que ningún sacerdote lo desconozca ni olvide, rogamos a los Rvdos. Párrocos den a conocer a los Rvdos. Sacerdotes de su demarcación estas Reglas prácticas de acción religioso-política, que para seglares y Sacerdotes han emanado de la Santa Sede a la que todos debemos veneración, amor y obediencia incondicional.

Gerona, 18 de enero de 1918.—† EL OBISPO.

DESFENT EQUIVOCS

En *El Norte*, diariet jaumí de Girona—el llenyatje iracund i plè d'odi del qual es veu que no és considerat incompatible amb la missió piadosa de la *Buena Prensa*,—hi veiérem diumenge un comentari a les eleccions d'aquest districte, escrit amb un tó tan apocalíptic que arriba a enternir.

Denunciada iradament la presentació de candidat catalanista enfront del senyor Llosas diu que dita presentació «constituye un acto inícuo, una indignidad y vileza impropia de gente que pretende darse visos de pureza y ciudadanía».

Mai hauriem cregut que presentar candidat en un districte la representació del qual son anterior Diputat hagués renunciat públicament constituís «un acto inícuo, una indignidad y vileza», baldament dit Diputat més tard es repensés i pretingués tornar ocupar el lloc que havia renunciat. *El Norte*, per tan *Buena Prensa* com sigui, havia de fer-se càrrec de que per molt que els catalanistes olotins considerem al senyor Llosas no veniem obligats a preguntar-li a cada moment si havia canviat de parer.

Además també hauria de fer-se càrrec de que

després de la deserció del senyor Llosas de l'Assemblea, no podiem votar-lo els que desitjem que els acords de l'Assemblea siguin traduïts en Lleis per el pròxim Parlament.

Altra cosa curiosa del comentari de *El Norte* és el que diu en la següent pregunta «¿Puede ser tenuta como católica y conforme a las enseñanzas de la Iglesia la conducta de aquellos elementos que presentan candidato frente al católico Sr. Llosas, al dignísimo Sr. Llosas, que no se ha avergonzado nunca de confesar sus creencias y sentimientos?»

Naturalment, que pot ser tinguda per catòlica i conforme les ensenyances de l'Iglesia!

A no ésser que *El Norte* sàpiga del candidat regionalista alguna cosa que s'oposi al catolicisme i a les ensenyances de l'Iglesia, en qual cas te el deure de explicar-ho i denunciar-ho públicament. Però si no fos així, no sabem veure el motiu que pugui haver-hi per considerar exclusiu el caràcter catòlic de la candidatura del senyor Llosas, quan precisament les ensenyances de l'Iglesia prohibeixen als catòlics excloure a ningú del terreny ortodoxe per les idees polítiques que

professi quan aquestes no son contraries a la Religió.

Si nosaltres tinguéssim algun valiment per aconsellar al senyor Llosas li recomanariem que fes gestions perquè *El Norte* no's fiqui en la present lluita d'aquest districte, perquè ens fa l'efecte que la vèrbola nerviosa del diariet jaumí servirà solsament per a posarlo en ridicul.

(De «Vida Olotina»)

El Norte en son editorial del passat diumenge se mostra airadíssim contra «La Lliga» per que aquesta—segons ell—presenta candidat per el districte d'Olot enfront del Sr. Llosas.

I res mes fals.

Vida Olotina portaveu dels regionalistes d'aquell districte, en son nombre del dia 11 del present mes, feia saber als seus amics, que havia sigut designat candidat per aquell districte, don Francesc Fàbregas i Mas.

En aquella data, tot-hom, fiat en la paraula

donada publicament per el senyor Llosas al renunciar l'acta de diputat, creia que aqueix permanexia mantinguent-se retirat de la política.

Fou quatre dies mes tard, el dia 15, quan el senyor Llosas feu sapiguer per mitjà de cartells fixats en les cantonades dels carrers, que anava a la reelecció.

Qui es doncs que's presenta enfront de l'altre? Es el senyor Fàbregas o bé el senyor Llosas?

Que podien mai pensar els regionalistes olotins, que el senyor Llosas digués una cosa i en volgués fer un altra o be que avui pensés d'una manera i demà al revés?

Com queda la serietat del senyor Llosas si s'admet aqueix fet!

Que podien creure els regionalistes d'Olot, que per els jaumins fos un joc de criatures això de la diputació a Corts?

Com queda el partit admetent aqueix principi!

(De «El Gironés»)

PROCEDIMENTS D'HIPOCRESIA

Els carlins, convençuts com ells mateixos estan de que la seva política no pot ésser avui viable perquè està divorciada de tots els corrents del món, i segurs de que per aquest mateix motiu no sols no estan en condicions de recrutar nous adeptes sinó que cada dia veuràn més abandonades ses files per els homes de positiva valúa, acudeixen a procediments hipòcrites i falsos imaginant tontament que d'aquesta manera logran salvar se de la inevitable dissolució a que estan fatalment condemnats.

Del que dièm n'hi ha moltes proves cada dia, essent cosa sumament fàcil retreure les que's vulguin.

En aquesta mateixa fulla el lector en trobarà una de ben evident. En el document que han publicat les Junes i Comissions oficials del partit carlí de Girona, proclamant candidats per aquell districte i per el nostre als senyors Iglesias i Llosas, es diu que l'acord de presentació de dits candidats s'ha fet *atendiendo la unànime aspiración*

de los elementos católicos de ambos distritos.

Desafiem als carlins a que facin públics els noms dels *elementos católicos* que'ls hi hagin demanat el que diuen. Concretant-nos al nostre districte tothom sab que els únics que desitjaven la presentació del senyor Llosas eren els carlins exaltats perquè els altres elements catòlics, si be tenen en molta estima la persona del Sr. Llosas, no creïen ara oportuna sa presentació per les circumstancies desfavorables que l'acompanyen degudes a les equivocacions de dit senyor respecte a l'Assemblea, equivocacions que no sols no han sigut rectificades sinó que s'han agravat per posteriors lamentables equivocacions del propi senyor Llosas i dels que l'aconsellen.

Valdria mes que els carlins parlessin clar i net i diguèssin que si presenten al Senyor Llosas és per a utilitzar el séu passat prestigi per a intentar la salvació desesperada d'una força que s'esfondra per moments.